

Maria Gibernau (dona d'en Gabriel)

RECORDS DE JOVENETA

Em dic Maria Gibernau i sóc filla del Poblenou. Vaig néixer al número 9 del carrer Curtidors. Tenia uns veïns molt agradables, que tenien dues filles, i jo jugava amb elles. La meva mare, com que tenia molta feina, no estava gaire per a mi. Aquella veïna m'ensenyava a cosir.

La meva mare, els diumenges, agafava un braç de gitano, o un tortell i rifava. Això vol dir que venia números entre els veïns i coneguts, i rifava el tortell. Tot sovint fèiem trampes, i el tortell es quedava a casa. La meva mare, que era de Reus, també fregava escales. Es tractava de sortir endavant com fos, i com que érem tants...

L'escola

A l'escola vaig anar-hi molt poc, perquè a casa érem molts: cinc germans i dues germanes. I jo havia fins i tot de plorar per anar a col·legi.

A l'escola, situada al carrer Juncà, ens donava classe un xicot, que era voluntari. I el poc que ell sabia, ens ho ensenyava a nosaltres. I és el que sé de llegir i escriure. No més.

Coses de casa i menjar

El meu pare era carreter, i aleshores transportava el menjar. Ell treballava a Can Rigol, on pagaven per dia. Els carreters tenen hora d'entrada, però no de sortida. La meva mare i jo havíem d'anar a la porta de la quadra, on hi havia l'entrada, a esperar-lo. Al pare li pagaven tres duros diaris, i amb aquests diners la meva mare comprava mongetes i bacallà. Arribàvem a casa i ho fregia per a tots.

La meva germana es va casar molt jove, amb 15 anys, però vivia amb nosaltres, perquè el meu cunyat se'n va anar al front (amb el Batalló de la Mort). Al cap d'un temps la meva germana es va separar i vivia també amb nosaltres. I al cap d'uns anys es va ajuntar amb un altre senyor i van tenir quatre criatures. I la meva germana havia d'anar a buscar estraperlo. El meu cunyat es va posar a treballar amb un masover. I anàvem amb la meva germana, on ens preparaven patates i mongetes, i ma germana ho venia d'estraperlo al carrer Juncà de Poblenou, que és on vivíem nosaltres.

Oci: excursions i balls

De tant en tant, ens ajuntàvem uns quants amics i amigues i ens n'anàvem d'excursió a Les Planes. També anàvem al ball, i ballàvem a la Pau, el txa-txa-txá, els tangos, els paso dobles... Aleshores érem una mica toies, les noies... Sèiem i els nois passaven i amb el que no t'entrava pels ulls, no hi ballaves. També solíem ajuntar-nos al carrer, les noies, i sortíem a passejar.

Aleshores ja vaig entrar a treballar, amb el que havia de ser el meu marit, a la fàbrica. Estava desitjant plegar, a les sis, perquè anàvem a casa, ens empolainàvem bé i a fer voltetes a la rambla del Poblenou. Les noies anàvem amb les mares a passejar, i també amb el meu germà. Quan ja festejava, el meu germà al costat. I si no, no anava enlloc. Anàvem al cine, i a passejar, però sempre amb el meu germà enganxat, per vigilar.

Quan era més joveneta i encara no festejava, anàvem als balls de carrer, i si eren les nou i encara no havia arribat, ja venia el meu germà a buscar-me: "Tu, va, cap a casa! Què són aquestes hores d'estar aquí?". I cap a casa. Quan veia el meu germà, jo ja temia. Perquè el meu pare era més tranquil. Arribava tan tard i tan cansat de treballar, que l'únic que volia era plegar i anar a descansar.

Amb els amics i els veïns hi havia bona relació. Al mateix replà hi vivia una senyora que era modista, i tot i que a mi l'agulla no m'agradava gaire, l'ajudava una mica. Tenia una altra veïna, m'asseia amb elles i em feia un davantal d'un tros de tela.

Com que el meu pare era carreter, de tot el menjar que duia al carro, intentava sempre arreplegar el que podia cap a casa, perquè passàvem molta gana. Arròs, llenties, oli i, fins i tot, una vegada va dur una peça de carn de vedella. Una veïna, que tenia fills, me'n va donar a canvi d'un tros de carn.

Al final, la meva mare va perdre el cap. La misèria és molt miserable.